

2. KAPITOLA

Ajajaj

Boli štyri hodiny popoludní, keď Aru s tromi spolužiakmi vošla do Siene bohov. Štvrtá hodina popoludní je niečo ako pivnica. Teoreticky úplne nevinná vec. Ale keď sa nad tou pivnicou vážne zamyslíte, je to cement naliaty na živej zemi. Má smradľavé neupravené priestory a drevené trámy, ktoré vrhajú až veľmi ostré tieň. Akoby vravela: *skoro, ale nie úplne*. Štvrtá popoludní je niečo podobné. Skoro, ale už nie úplne popoludnie. Skoro, ale ešte nie úplne večer. A týmto spôsobom si mágia a nočné mory vyberajú tieto neurčité chvíle a čakajú.

„Kde máš vôbec mamu?“ zaujímala sa Poppy.

„Vo Francúzsku,“ odvetila Aru a pokúšala sa držať bradu hore. „Nemohla som ísť s ňou, lebo sa musím starať o múzeum.“

„Asi zase klame,“ zahučal Burton.

„Klame na sto percent, veď vie iba to,“ pripojila sa Arielle.

Aru sa objala rukami. Vedela toho veľmi veľa, len keby si to niekto všimol. Vedela si zapamätať veci, ktoré počula iba raz. Vedela hrať šach, a to tak, že by bola šla na štátny šampionát, keby jej Poppy a Arielle nepovedali: *Šach nikto nehrá, Aru. To nemyslíš vážne*. A tak z krúžku odišla. Bývala dobrá aj pri písomkách. Ale teraz, keď niektorú písala, nedokázala myslieť na iné, len aká je tá škola drahá (mamu stála celý majetok) a ako všetci zízajú na jej tenisky, ktoré boli moderné vlani, a dnes už sa nenosia. Aru chcela, aby si ju všímali. Lenže všímali si ju z nesprávnych dôvodov.

„Zdá sa mi, že si vravela, že máte byť v centre mesta. Ale v školskom adresári bola uvedená táto skládka,“ pohrdlivo povedala Arielle. „Ty fakt bývaš v múzeu?“

Hej.

„Nie. Rozhliadni sa – vidíš tu niekde moju izbu?“

Je hore...

„Keď tu nebývaš, ako to, že máš na sebe pyžamo?“

„V Anglicku dnes nosí cez deň pyžamo každý,“ bránila sa Aru.

Možno.

„Aj kráľovská rodina.“

Keby som bola z kráľovského rodu, z pyžama nevyleziem.

„Ako povieš, Aru.“

Štvorica sa zastavila v Sieni bohov. Poppy pokrčila nos. „Prečo majú tí tvoji bohovia toľko rúk?“